

kommuners fri Fattigkasser udtale Tilfredshed med og Tilslutning til Lovforslaget om Hjælpekasser som Helhed betragtet, udtale vi Ønskeligheden af følgende 5 Ændringer:

1) en bedre økonomisk Fundering af Hjælpekasserne.

2) Udeladelse af Ordet „værdige“ i § 4.

3) Fastsættelse af en Minimumsgrænse for Størrelsen af den Understøttelse, der bevirker hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesretten.

4) Refusionen fra Statskassen sættes til en Trediedel af Kommunetilskuddet uden Hensyn til Beløbets Størrelse pr. Indvaaner.

5) At Tvangen for Modtagelse af Valg til Bestyrelsen udgaar.“

De i Resolutionens Punkter 3 og 4 udtalte Ønsker ere holdte for Øje ved Ændringsforslagene Nr. 6, 16, 17, 18, 19 og 20, dog saaledes at samtlige Kommuner, uanset Størrelsen af deres respektive Tilskud til Hjælpekassen, nyde forholdsvis samme Andel i et Beløb af 250,000 Kr., som aarlig bliver at stille til Statskassens Raadighed i nævnte Øjemed, hvorhos foreslaas, at ingen Kommune kan af Statskassen oppebære en større Refusion end en Trediedel af dens til Hjælpekassen ydede Tilskud.

Det i Resolutionens Punkt 5 udtalte Ønske har Udvalget ikke ment at burde tage til Følge. I saa Henseende er nemlig den Betragtning bleven fremsat og godkendt, at netop en Tvang til at modtage Valg som Bestyrelsesmedlem kan foranledige, at der i Bestyrelsen for Hjælpekassen indvælges saadanne dertil særlig egnede Personer, som i andet Tilfælde vilde unddrage sig saadant Valg.

Ej heller den i Resolutionens Punkt 2 indeholdte Ændring — Udeladelse i § 4 af Ordet værdige — har Udvalget fundet Anledning til at efterkomme. Udvalget føler sig nemlig overtødet om, at Lovens Anvendelse i Praksis vil forblive ganske upaavirket af, om det nævnte Ord bibeholdes eller fjernes, og har derfor ikke paa

dette Punkt kunnet finde tilstrækkelig Anledning til at stille Ændringsforslag.

I Resolutionens 1ste Punkt henpeges paa Ønskeligheden af en bedre økonomisk Fundering af Hjælpekasserne. Ogsaa dette Forhold har været Genstand for Udvalgets nærmere Overvejelse. Man er i saa Henseende opmærksom paa, at der maa antages i adskillige Kommuner at forefindes Legater, stiftede før Tilblivelsen af Lov af 8. Marts 1856 om „de fattiges Kasser“, hvis Renter tilflyde det offentlige Fattigvæsen, men hvor Legatstifterens Hensigt kunde tænkes nærmest fyldestgjort, ved at Legatrenten fremtidig overføres til Kommunens Hjælpekasse. Man maatte finde det befimeligt at benytte Fremkomsten af nærværende Lov til Foretagelse af en Undersøgelse i saa Henseende. Og Udvalget benytter gerne den her foreliggende Lejlighed til at anbefale Iværksættelsen af en saadan til Indenrigsministerens velvillige Overvejelse.

I Lovforslagets § 4 benyttes Udtrykket „ikke nyde Fattigunderstøttelse“. End videre hedder det i § 12, at Hjælpekassens Bestyrelse opbevarer Kassens Midler og Aktiver, „for hvilke dens Medlemmer ere ansvarlige, en for alle og alle for en“.

Udvalget nærer den Opfattelse, at der er Trang til en nærmere Klargøring af, hvorledes de her udhævede Udtryk skulle forstås i almindelig Praksis, og har derfor ønsket at kunne ledsage nærværende Betænkning med en Redegørelse i saa Henseende.

I Henhold hertil har man ved Henvendelse til Indenrigsministeren udbedt sig en med nævnte Formaal for Øje afgiven ministeriel Erklæring. Denne findes trykt som Bilag til Betænkningen og anbefales til de deri interesseredes Opmærksomhed.

I Slutningsbemærkningen af den ommeldte Erklæring hævder Ministeren den Opfattelse, at Ordlyden af Lovforslagets § 12 maa paaføre Bestyrelsens samtlige Medlemmer det solidariske Ansvar for saavel Hjælpekassens Kapitalformue som dens Kassebeholdning.